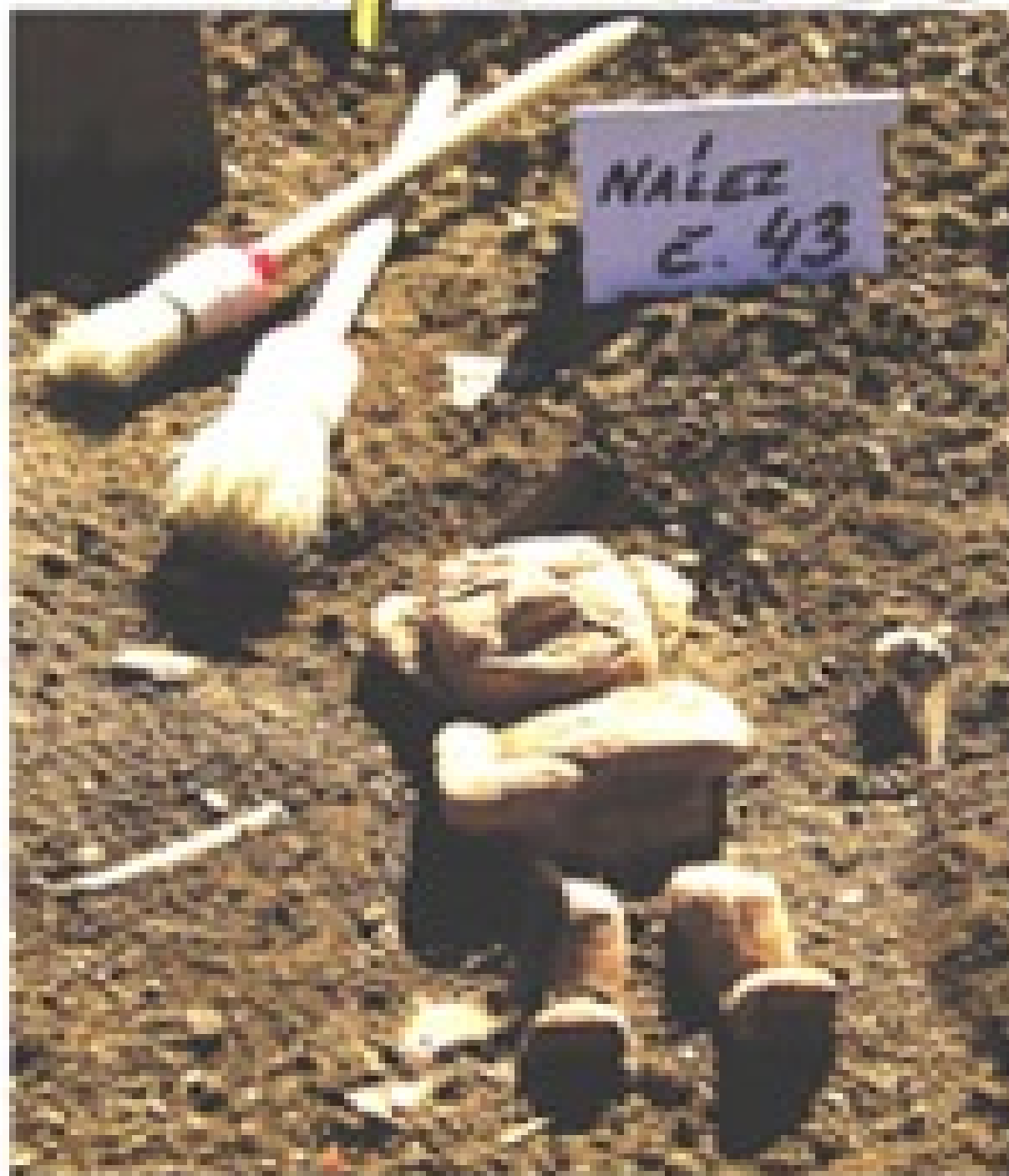

2017

Trapsavec

SBORNÍK TRAPSKÉ LITERÁRY SOUTĚŽI, 2017

ZÁPISKY Z DENÍKU

V boku mě píchá, že nemůžu popadnout dech, v krku řeže ledový vítr, ale usmívám se jako idiot. Větrem ošlehaná tvář pod přikrovem krátkých zcuchaných vlasů, zbarvená do ruda přestálou námahou a zpitvořená tím hloupým výrazem.

Je to naivní, patetické. Představuji si sama sebe, jak si do cestovního deníku zapisuji za svitu baterky další vítězství, zatímco látkou stanu zachvívá noční vítr. Dost možná jsem idiot.

Dlouho nepohnutě hledím z vrcholku skály na nekonečné moře jehličí a listí. Hnědá, zlatá, zelená, rudá. Vše se chvěje a jiskří, mísí, vzniká a zaniká pod posledními paprsky podzimního slunce. Přidřepnu a naberu trochu hlíny zachycené mezi kamením, žmoulám ji v prstech a pozoruji ptáka plachtícího nad netečným skaliskem.

Štiplavý podvečer mi dýchne do tváře, úsměv na rtech vysychá. Jsem sama, teď a tady, snad i na celém světě.

A soumrak se koupe v rudých slzách umírajícího slunce.

„Co byste si představovala?“ pronese postarší obtlouklá paní, když míjíme další řadu kotců. Šourám se za ní a se zájmem nahlížím za mříže. „Máme různé psy, velké, malé, voříšky, i něco čistokrevného, staré, mladé...“

„Potřebovala bych něco na hory.“

„Takže tak střední, spíš mladší?“ Otočí se na mě a znalecky poposune brýle na nose.

Pokrčím rameny. „Kolik jich tu máte?“

„Teď 26. Ale každou chvíli se to mění.“

Zastavím u jedné klece a prsty zapletu do mříží. Jsou tu tři psi, německý ovčák se mohutnými skoky dožaduje mé pozornosti, šlachovitý ratlík pisklavě štěká. „A co tenhle?“ Bradou pokynu na obtlouklý, zcuchaný váleček na krat'oučkých křivých nožkách, který se s nezúčastněným výrazem šourá mým směrem. Zastaví, pohlédne na mě kulatýma, dobrotivýma očima a lehce zavrtí karamelovým smetákem.

„Valinka?“ paní ke mně přistoupí a zavrtí hlavou. „To není pejsek pro

vás, slečno. Je starší, dlouho už tu nebude – a s těma nohama už na hory taky nemůže.“

„Nevadí.“

„Ne, ne, Vala už tady zůstane, třikrát si ji odvezli a třikrát ji vrátili. Užila si toho dost. Víte, pro psa není nic horšího, než když se na něho vykašlou.“

„Jak je tu dlouho?“

„Tak dva roky? Zůstala po jedné důchodkyni a děti se nechtěly starat.“

„Vezmu si ji.“

Stoupám do prudkého kopce, ruce zapřené do popruhů červené krosny, ze které čouhá střapatá Valinčina hlava. Ušima jí pohupuje vítr. Na čele se mi perlí pot, vydechnu a opatrně pokládám svůj náklad do trávy vedle ztrouchnivělého pařezu. Uvolňuju popruhy a pomáhám fence ven. Vrtí ocasem a chvíli kolem mě poskakuje.

„Tak co? Dobrý?“ zasměju se a rozcuchám ji čupřinu. „To je výhled, Vali. Tohle stojí za to vidět,“ rozhlížím se dolů do údolí, na nekonečné moře trávy, nezoraných strnišť a hnědé hlíny. Malinkaté domečky, ovocné sady. Nabídnu psovi misku s vodou, vděčně do ní zaboří tlamičku.

„To je námaha, co?“ vstanu a protáhnu si zpocený hřbet. „A pak, že už nebudeš moct na hory, jen počkej, ty toho ještě uvidíš...“

Koukáme na slunce, stojí vysoko na obloze. Fenka se posadí k mým nohám a uvědoměle pozoruje, jak zapisuju další záznam do deníku. 12. 10. 15, Javorový, 1032 m, V+H.

„Můžu vás pozvat na čaj, holky?“ ozve se za mými zády, cuknu sebou a otočím se. V přítmí horské chaty se ke mně sklání mladý muž, na tváři široký úsměv. Pohlédne na Valu spokojeně stočenou v mém klíně.

Usměju se a kývnu. Přisedne si k nám, jeho šedivý ohař zavrtí ocasem a očmouchá fenku, která zvedne hlavu a bez zájmu zachrochtá. „Dneska vyšlo krásné počasí, chodíš sem často? Ještě jsem tě tu neviděl.“ Zamává na číšníka a objedná.

„Dneska poprvé, nikdy nechodím žádnou trasu dvakrát.“

„Vážně? Škoda, to my jsme tu každý víkend.“

„Proč? Je toho tolik co vidět.“

Pokrčí rameny. „Bydlím tam dole, takže to máme blízko. A Harry se tu aspoň vyběhá.“

Ustrknu z rozpáleného hrnku, který před chvílí přistál na našem stole, a znovu ho pokládám na ulepenou desku.

„Viděl jsem vás, jak jdete nahoru,“ přiznává a očima ulpí na hnědém klubíčku v mé náruči. „To ji vždycky nosíš s sebou?“

„Vždycky.“

„Není to zbytečné? Ne, já... nezlob se, tak jsem to nemyslel, jen to musí být hrozně namáhavé a – vždyť víš,“ zvedne dlaně na svou obranu a čelí mému zkoumavému pohledu. Pohladím Valu po dlouhé srsti.

„To protože brzo umře, tak už nemá nic zažít? Má být zavřená doma? To by bylo smutné.“

Skloní hlavu a sevře čelisti. „Promiň, jsem blbec, nechtěl jsem.“

„To nevadí, je to pravda, asi je to zbytečné,“ smířlivě se usměju.

„Ne,“ zavrtí hlavou a pohlédne mi do očí, „je to úžasné.“

Sedím na plastové židli v čekárně, v dece zabalený karamelový váleček s křivýma nožičkama. Za okny chumelí těžké, únorové vločky a vše zahlcují a zaslepují oslnivě bílou září. „Další,“ ozve se z ordinace veterinární kliniky.

Nepohnutě leží na ledovém, kovovém stole a ztěžka dýchá, oči splepené, jako by plakala. „Zvracela?“

Kývnu, oči mám opuchlé, nos zarudlý. Prsty zapletu do Valiny srsti.

Rozevře ji oční víčka a střídavě do nich posvítí. „Vypadá to na otravu, necháme si ji tu a uvidíme. Uděláme, co budeme moct, ale nebudu vám nic nalhávat, u takhle starého psa...“

Skláním hlavu a vzlykavě pláču. Veterinář se konejšivě dotkne mého ramene. „Pokud se něco stane, ozveme se, jinak si zavolejte zítra kolem poledne.“

Ozvali se.

Tři hodiny a dvanáct minut na to Vala svůj boj prohrála.

Sedím shrbená nad talířem gulášové polívky a v prstech žmoulám krajíc chleba. Místnost horské chaty 21

je plná lidí a duní živým hovorem. „Ahoj, můžu?“ vzhlednu.

„Jasně,“ usměju se. Je to ten kluk s ohařem.

„Myslel jsem, že nikdy nechodíš stejné kopce dvakrát.“

„Udělal jsem výjimku.“

„Jak je to dávno? Půl roku?“ zeptá se a posadí se na těžkou dubovou židli proti mně. Pátravě pohlédne okolo, pak pod stůl. „A kde máš -“

„Umřela,“ přeruším ho jemně a naberu lžící polévku.

„Ach,“ kousne se do rtu, „to je mi líto, fakt.“

„Mě taky.“ Dlouho sedíme, povídáme si. Lidé přichází, odchází.

Slunce rychle zapadá. Doprovází mě dolů k zastávce, je tu jen pár lidí. Ze zatačky vyjíždí autobus a to jako by v něm vyvolalo nervozitu. „Hele,“ prohrábne si vlasy a roztěkaně na mě pohlédne, „vím, že je to stupidní a tohle obvykle nedělám, ale nechci si zase půl roku nadávat do srabů a každé víkend běhat po kopcích v okolí, abych tě jako náhodou potkal. Napadlo mě to už prve – totiž – nedala bys mi svoje číslo? Mohli bychom někdy někam zajít, třeba na kafe nebo do kina, to je fuk. Cokoli budeš chtít,“ odkašle si a opatrně mi pohlédne do tváře. „Teda, myslím – chtěla bys?“

Chvíli na něj beze slova zírám. Za mými zády se zasyčením zastaví autobus a lidé se hrnou dovnitř. „Promiň, já nevím, jestli je to dobrý nápad.“

„Proč? Někoho máš?“ skloní hlavu, vypadá zklamaně. „Mělo mě to napadnout.“

„Ne, já –“ zavrtím hlavou, ale úsměv mi po chvíli zmrzne na rtech. „Vlastně jo. Něco takového.“

„Jsem blbec, promiň. Zapomeň na to.“

„Tak co, slečno, nastupujete nebo tu budete ještě dlouho vrkat?“ ozve se drsný řidičův hlas. Cuknu sebou a letmo se otočím.

Položím na lesklý konferenční stůl dva hrnky s kouřící kávou. „Jak dlouho si to tu chceš ještě nechat?“ Máma pokyne rukou směrem do rohu, kde stojí psí pelech s dekou a malou pískací hračkou. „Je to depresivní.“ Pokrčím rameny a hodím do hrnku kostku cukru.

„Jdeš zítra zase někam? Jdeš, že? Měla by ses šetřit, trochu odpočívat. Doktor říkal, že bys měla odpočívat.“ Zacinkám lžičkou o okraj hrnku a olíznu pěnu, která na ní ulpěla. „Posloucháš mě vůbec?“ Ticho. „Bylas teď někdy u doktora?“

„Ne, už tam nechodím. Že je to na hovno vím i bez něho,“ zasměju se a ignoruju její zděšený pohled. „Zavřená v nemocnici jsem strávila půlku života a k čemu to bylo?“

„Musíš tam zajít. Jinak se neuzdravíš.“

„Neuzdravím? Já nemám rýmu,“ shovívavě se na ni usměju, „mám rakovinu, mami. Já umírám.“

Sleduju její tvář, pokaždé vypadá stejně, pokaždé jako v den, kdy to slyšela poprvé. Oči se jí rozšíří, pootevřené rty se chvějí. „To neříkej, prosím, už to neříkej.“ Bude plakat.

„Co je na tom, mami? Nic se neděje,“ vstanu a pevně ji obejmou, zavřu oči a zhluboka vdechuju vůni jejích vlasů. „Nic se neděje...“

V boku mě píchá, v krku řeže ledový vítr. Usmívám se jako idiot. Větrem ošlehaná tvář pod příkrovem zcuchaných vlasů, zbarvená do ruda přestálou námahou... To je fuk.

Sedám si do mechu, záda opírám o popraskanou kůru stromu a zhluboka dýchám. Obloha je ocelově šedá a ve vzduchu jiskří elektřina blížícího se deště. Zvedá se vítr. Z červené krosny vytahuju cestovní deník.
21. 6. 16, Smrk, 1 276 m, H.

Zvrátím hlavu dozadu a pozoruju větve stromu monotónně se kývající ve větru. Znovu jsem sama. Možná i na celém světě.

Najednou prudce vstanu a pohlédnu dolů do údolí. Stisknu zuby a naprázdno polknu, ruce přiložím k ústům: „Já se nebojím! Slyšíš, Bože?“ Řvu, křičím z plných plic do mlčenlivého, netečného nebe. Už nechci cítit tu hořkou lítost, už nechci cítit nic. Po tvářích mi stékají slzy, kdesi v dáli zahřmí. „Já se nebojím!“

Slyšíš, Vali?

Už nemám strach.

Začíná pršet.

Radka Cieslarová

3. místo – Próza do 23 let